

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ (22/5/2011)

Αναγνώσματα:

Απόστολος: Πράξ. ια', 19 – 30. Ευαγγέλιο: Ιωάν. δ', 5 – 42
(Εωθινόν 7^ο, Ήχος δ')

Εκκλησία και γυναίκα

Τη συνάντηση και τον διάλογο του Χριστού με την Σαμαρείτιδα, στο φρέαρ του Ιακώβ, περιγράφει, αγαπητοί μου, ο Ευαγγελιστής Ιωάννης στο σημερινό Ευαγγελικό ανάγνωσμα. Από τον μεταξύ τους διάλογο αναδεικνύονται κορυφαία ζητήματα, που άπτονται της πνευματικής ζωής, αλλά και των ανθρώπινων σχέσεων, τα οποία ο Κύριος φωτίζει με τρόπο πρωτόγνωρο, για τα δεδομένα της εποχής, όσο και αποκαλυπτικό. Τα θέματα που θα μπορούσαμε να αναλύσουμε είναι ο διάλογος με τους αλλοδόξους - καθότι η γυναίκα ανήκε στην θρησκευτική αίρεση των Σαμαρειτών – η ζωηφόρος και ζωογόνος δύναμη του Λόγου του Θεού, ο τρόπος προσκυνήσεως και λατρειας του αληθινού Θεού, αλλά και η άμεση αποκάλυψη της Μεσσιανικής ιδιότητας του Χριστού. Θα αντιπαρέλθουμε τα τόσο σημαντικά αυτά ζητήματα, για να επικεντρώσουμε τις σκέψεις μας σε ένα ακόμα εξίσου σημαντικό, όσο και επίκαιρο. Είναι το ζήτημα της αντιμετώπισης της γυναίκας από την Εκκλησία του Χριστού.

Ο δημόσιος διάλογος του Χριστού, όπως και κάθε άνδρα στον ιουδαϊκό κόσμο της εποχής εκείνης, με μία γυναίκα, ήταν γεγονός ανήκουστο και απαγορευμένο. Η θέση της γυναίκας ήταν στο περιθώριο της κοινωνικής ζωής, δίχως πολιτικά και δημόσια δικαιώματα, δίχως, ακόμα, το δικαίωμα εισόδου στην συναγωγή για να συμμετάσχει στην κοινή προσευχή και στην ακρόαση των Γραφών. Την ίδια υποτιμημένη και περιφρονημένη θέση είχε η γυναίκα και σε άλλα πολιτιστικά και θρησκευτικά μορφώματα του παρελθόντος. Δυστυχώς, όμως και του παρόντος.

Σε πολλά μέρη του κόσμου σήμερα, κυρίως όπου κυριαρχεί η ακραία ισλαμική παράδοση και κυβερνούν ισλαμικά θεοκρατικά καθεστώτα, η γυναίκα έχει τη θέση που είχε, στην προ Χριστού εποχή, στην Εβραϊκή κοινωνία και στον ειδωλολατρικό κόσμο. Κατέχει θέση αντικειμένου και βοηθητικού όντος στη διάθεση του άνδρα. Λειτουργεί αποκλειστικά ως αναπαραγωγική μηχανή, ενώ οφείλει να προσφέρεται στον σύζυγό της, ανά πάσα στιγμή, με ή χωρίς τη συγκατάθεσή της. Θεωρείται άβουλο πράγμα χωρίς καν τα στοιχειώδη δικαιώματα, εκτός από αυτά που ο νόμος και η μεγαλοθυμία του άνδρα της αναγνωρίζουν.

Όλα τα παραπάνω αποδεικνύουν την ειρηνική επανάσταση που έφερε η Εκκλησία στον κόσμο. Με τη διδασκαλία του Ιησού Χριστού το ανθρώπινο πρόσωπο ανέκτησε τη χαμένη του αξιοπρέπεια, καταξιώθηκε και ανυψώθηκε. Αποκαταστάθηκε, έτσι, η ισορροπία ανάμεσα στον άνδρα και τη γυναίκα, οι οποίοι, πλέον, συνυπάρχουν δίδοντας νόημα ο ένας στη ζωή του άλλου. Ολοκληρώνονται με την ψυχοσωματική ένωσή τους και δημιουργούν τις κατάλληλες προϋποθέσεις για την τελική και ουσιαστική ένωση με το Θεό.

Η Εκκλησία του Χριστού ανέδειξε τον πραγματικό ρόλο που μπορεί να διαδραματίσει η γυναίκα στην πορεία του κόσμου, ένα ρόλο που έχει Θεϊκές ιδιότητες, αν αναλογιστεί κανείς ότι είναι αυτή που θριαμβεύει διαρκώς επί του θανάτου φέρνοντας στη ζωή νέες ψυχές και γίνεται μητέρα. Τίμησε τη γυναίκα στο πρόσωπο της Παναγίας, την οποία τοποθέτησε σε ύψιστη θέση στη ζωή και την παράδοσή Της. Αναγνώρισε το δικαίωμα της γυναίκας στην εργασία, στην κοινωνική παρουσία και προσφορά. Ανέδειξε τα ιδιαίτερα χαρίσματά της, που μπορούν να την καθιστούν το στολίδι του κόσμου, τον πολύτιμο συμπαραστάτη, τον ευαίσθητο σύμβουλο, την ήρεμη δύναμη, που έχει τον τρόπο ν' ανατρέψει τη σκληρότητα και την απανθρωπιά που διακρίνουν, πολλές φορές, τις ανδρικές μεθόδους και πρακτικές. Η Εκκλησία, με τη διδασκαλία Της, έβαλε τις βάσεις για έναν παγκόσμιο πολιτισμό ελευθερίας, δικαιοσύνης και αγάπης, άσχετα αν εμείς οι άνθρωποι φανήκαμε ανάξιοι στη διάρκεια του χρόνου αυτής της Θεϊκής δωρεάς.

Παρόλα αυτά, όμως, υπάρχουν σήμερα γυναίκες στον Χριστιανικό κόσμο και δη στον Ορθόδοξο Ελληνικό, που δηλώνουν ότι ασφυκτιούν από το πνεύμα και τις αρχές της Εκκλησίας μας. Νιώθουν, όπως ισχυρίζονται, ότι στερούνται των ανθρωπίνων δικαιωμάτων τους όταν δε μπορούν να ιερωθούν ή να εισέλθουν στην Μοναστική Κοινότητα του Αγίου Όρους. Οι ισχυρισμοί αυτοί είναι, δυστυχώς, προϊόν έλλειψης εκκλησιαστικής εμπειρίας, προβληματικής προσέγγισης της Ορθόδοξης πίστης και ζωής. Δεικνύει, αν μη τι άλλο, μια επιδερμική και επιφανειακή σχέση με τον μυστηριακό τρόπο της Εκκλησιαστικής πραγματικότητας και μια προσπάθεια προσαρμογής του Χριστιανικού πνεύματος στα δεδομένα και τις απόψεις του καθενός ή της καθεμιάς, ενώ θα έπρεπε να συμβαίνει το αντίθετο.

Το τελικό συμπέρασμα από τα παραπάνω, που προήλθαν από την σημερινή Ευαγγελική διήγηση, είναι πως η γυναίκα πονά και υποφέρει σήμερα όπου απουσιάζει η χάρις και η αγάπη του Ιησού Χριστού, ενώ καταξιώνεται και δικαιώνεται όπου Εκείνος γίνεται λόγος και τρόπος ζωής. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.